

PROLOGAS

– Turime grįžti, – paragino Garedas, kai miškai aplink juos pradėjo tamsėti. – Tyržmogiai negyvi.

– Ar mirusieji tave gąsdina? – šyptelėjęs pasiteiravo seras Veimaras Roisas.

Garedas ant kabliuko neužkibo. Jis buvo senas žmogus, vyresnis nei penkiasdešimties, matęs ne vieną išskylantį ir nebūtin nugrimztantį ponaitį.

– Mirusieji yra mirę, – tarė. – Su jais mes neturime reikalų.

– Ar tikrai mirę? – tyliai paklausė Roisas. – Kokių turime įrodymų?

– Vilas juos matė, – tarė Garedas. – Jei jis sako, kad jie negyvi, man tai pakankamas įrodymas.

Vilas žinojo, kad anksčiau ar vėliau jie įtrauks jį į kivirčą. Jis troško, kad tai nutiktų vėliau nei anksčiau.

– Mano mama sako, kad negyvėliai nedainuoja, – įsiterpė.

– Mano auklė kalbėjo tą patį, Vilai, – atitarė Roisas. – Niekada netikėk tuo, ką išgirsti prie moters krūties. Net ir iš mirusiųjų yra ko pasimokyti. – Jo balsas nuaidėjo kiek per garsiai į prieblandą grimztančiame miške.

– Mūsų laukia ilgas kelias, – pabrėžė Garedas. – Aštuonios, galbūt devynios dienos. Leidžiasi naktis.

Seras Veimaras Roisas abejingai žvilgtelėjo į dangų.

– Taip nutinka kasdien panašiu laiku. Ar tamsa atima iš tavęs vyriškumą, Garedai?

Vilas įžvelgė įtampą aplink Garedo burną, vos vos tramdomą įtūžį akyse po storu juodu apsiausto gobtuvu. Nakties sargyboje Garedas praleido keturiasdešimt metų, berniokas ir vyras, tad nebuvo pratęs prie pašaipų. Tačiau buvo kai kas daugiau. Vilas sename žmoguje įžiūrėjo kažką kita nei vien įžeista garbė. Jutai ją: nervinę įtampą, pavojingai artėjančią prie baimės.

Vilą kankino tas pats nerimas. Prie Sienos jis išbuvo jau ketverius metus. Kai buvo išsiųstas už jos pirmą kartą, sugrįžo visos senos istorijos ir jam susuko vidurius. Vėliau iš to tik pasijuokė. Dabar jis jau buvo šimtų tokių žvalgytvių veteranas ir begaliniai tamsūs tyrai, kuriuos pietiečiai vadino vaiduoklių miškais, jo nebegąsdino.

Iki šio vakaro. Kažkas šįvakar buvo kitaip. Ši tamsa slėpė asmenis, nuo kurių visi plaukeliai stojosi piestu. Jie jojo jau devynias dienas – į šiaurę ir šiaurės vakarus, vėl į šiaurę, tolyn ir tolyn nuo Sienos, lipdami ant kulnų tyržmogių raitelių būriui. Kiekviena diena buvo blogesnė nei vakarykštė. Ši – blogiausia iš visų. Iš šiaurės pūtė šaltas vėjas, nuo jo medžiai šlamėjo tarsi gyvi padarai. Visą dieną Vilas jautė, tarsi kažkas jį stebėtų; kažkas šaltas ir nepermaldaujamas, tikrai nejaučiantis jam meilės. Garedas irgi tai jautė.

Vilas labiausiai troško šuoliuoti atgal, link saugios Sienos, tačiau tai buvo ne tas noras, kurį galėtum išsakyti savo vadui.

Ypač tokiam vadui kaip šis.

Seras Veimaras Roisas buvo jauniausias sūnus senoje šeimoje su pernelyg daug paveldėtojų. Dailus aštuoniolikos metų jaunuolis, pilkų akių, grakštus ir lieknas it peilis. Raitas ant savo milžiniško juodo eržilo, riteris dunksojo virš Vilo ir Garedo, sėdinčių ant mažesnių arklių. Jis avėjo juodus odinius batus, mūvėjo juodas vilnones kelnes, juodas kurmio kailio pirštines ir dailų minkštą apsiaustą su spindinčiais juodais grandininiais šarvais, pamuštais juoda vilna ir pakietinta oda. Seras Veimaras prisaikdintu broliu Nakties sargyboje tapo vos prieš pusmetį, tačiau niekas negalėjo pasakyti, kad pašaukimui jis nepasiruošęs. Bent jau kalbant apie apdarus.

Įspūdingiausias buvo jo apsiaustas: sabalo kailio, storas, juodas ir minkštas tarsi nuodėmė.

– Lažinuosi, jis pats juos visus pribaigė, – geriant vyną dėstė Garedas broliams, – nusuko jiems mažas galveles, mūsų galingasis karys.

Visi nusikvatojo.

Sunku vykdyti įsakymus žmogaus, kurį išjuokei lenkdamas taurę, drebėdamas ant žirgo pagalvojo Vilas. Garedas turbūt jautė tą patį.

– Mormontas liepė juos susekti, mes tai padarėme, – tarė Garedas. – Jie negyvi. Jie nebeturėtų kelti mums rūpesčių. Mūsų laukia sunki kelionė. Man nepatinka šis oras. Jei ims snigti, prireiks poros savaičių sugrįžti, o sniegas yra geriausia, ko galime tikėtis. Ar kada matėte ledinę audrą, milorde?

Ponaitis, regis, jo neišgirdo. Kaip jam būdinga, pusiau nuobodžiaudamas, pusiau išsiblaškęs, jis tyrinėjo gilėjančias sutemas. Vilas užtektinai jodinėjo drauge su riteriu, kad suprastų: kai šis taip atrodo, jo geriau netrukdyti.

– Dar kartą papasakok, ką matei, Vilai. Smulkiai. Nieko nenu tylėk.

Prieš prisijungdamas prie Nakties sargybos Vilas buvo medžiotojas. Tiksliau, brakonierius. Molisterio laisvieji raiteliai pričiupo jį nusikaltimo vietoje, paties Molisterio miškuose, belupantį kailį vienam iš jo ožių, tad turėjo rinktis – vilktis juodai ar netekti rankos. Niekas nemokėjo slinkti per miškus taip tyliai, kaip Vilas, ir juodieji broliai šį jo talentą netruko pastebėti.

– Stovykla yra toliau, už dviejų mylių, už tos keteros, prie pat upelio, – kalbėjo Vilas. – Prislinkau arti kiek drįsdamas. Jie aštuoni – vyrai ir moterys. Vaikų nepastebėjau. Prie uolų jie pasistatė pašiūrę. Sniegas gana gerai ją užklojo, tačiau aš ją įžiūrėjau. Ugnis nedegė, bet laužavietė buvo matyti aiškiai kaip dieną. Niekas nesukrutėjo. Ilgai stebėjau. Nė vienas gyvas žmogus neguli taip ramiai.

– Ar matei kraujo?

– Na, ne, – pripažino Vilas.

– Ar matei ginklų?

– Keletą kalavijų, kelis lankus. Vienas vyras turėjo kirvį. Sunkus, dvigubais ašmenimis, šaltas geležies gabalas. Jis gulėjo ant žemės, šalia jo rankos.

– Ar prisimeni kūnų padėtis?

Vilas gūžtelėjo.

– Pora sėdi prie uolų. Dauguma ant žemės. Tarsi nugriuvę.

– Arba miegantys, – kaip prielaidą iškėlė Roisas.

– Nugriuvę, – Vilas laikėsi savo. – Viena moteris buvo medyje, pusiau pasislėpusi tarp šakų. Plačiomis akimis. – Jis vyptelėjo. – Pasirūpinau, kad ji manęs nepastebėtų. Nusigavęs arčiau, pamačiau, kad ji taip pat nejudą. – Nesusivaldęs jis sudrebėjo.

– Krečia šiurpas? – paklausė Roisas.

– Truputį, – sumurmėjo Vilas. – Tai vėjas, milorde.

Jaunasis riteris atsisuko į savo žiląjį ginklanešį. Už jų šlamėjo šalnos pakąsti lapai; Roiso eržilas neramiai muistėsi.

– Kaip manai, kas galėjo nužudyti tuos žmones, Garedai? – atsainiai mes- telėjo seras Veimaras. Jis pasitaisė savo ilgą sabalų apsiaustą.

– Šaltis, – su geležiniu tikrumu atsakė Garedas. – Mačiau praėjusią žiemą šūlančius vyrus, ir aną žiemą, kai buvau pusbernis. Visi kalba apie keturias- dešimties pėdų gilumo sniegą ir kaip iš šiaurės stūgaudami atleikia lediniai vėjai, tačiau tikrasis priešas yra šaltis. Jis atsėlina prie tavęs tyliau nei Vilas: pirmiausia ima krėsti šiurpas, kalena dantys, suspaudi kojas ir svajoti apie karštvyinį ir malonią kaitrią ugnį. Jis degina, tai jau tikrai. Niekas nedegina taip, kaip šaltis. Tačiau neilgai. Greit jis įsismelkia į tave ir sukausto; po kurio laiko nebeturi jėgų su juo kovoti. Paprasčiau atsisėsti ir užmigti. Sako, kad pabaigoje nejauti jokio skausmo. Iš pradžių daraisi silpnas ir apsnūdęs, viskas pradeda nykti, o paskui tarsi nugrimzti į šilto pieno jūrą. Taikiai.

– Kokia iškalba, Garedai, – nusistebėjo seras Veimaras. – Niekada nemaniau, kad taip moki.

– Aš pats tą šaltį patyriau, ponaiti. – Garedas atsmaukė gobtuvą, leisdamas serui Veimarui įsižiūrėti į tai, kas liko iš jo ausų. – Abi ausys, trys kojų pirštai ir mažasis kairės rankos pirštas. Lengvai atsipirkau. Mano brolių rado me sušalusį sargyboje su šypsena veide.

Seras Veimaras gūžtelėjo.

– Turėtum šilčiau rengtis, Garedai.

Garedas įniršęs žiūrėjo į ponaitį, o randus aplink skyles, kurios liko, kai meisteris Eimonas nupjovė ausis, iš pykčio išmušė raudonis.

– Pažiūrėsime, kaip šiltai jūs prisirengsite, kai ateis žiema. – Jis vėl užsi- maukšlino gobtuvą ir pasilenkė virš žirgo tylus ir paniuręs.

– Jei Garedas sako, kad tai šaltis... – pradėjo Vilas.

– Ar praėjusią savaitę joi patruleuoti, Vilai?

– Taip, milorde. – Nebuvo nė vienos savaitės, kad jis neišjotų į tuziną pra- keiktų sargybų. Kur jis lenkia?

– Ir kokią rasdavai Sienaą?

– Rasotą, – susiraukęs tarė Vilas. Dabar, kai ponaitis pabrėžė, jis aiškiai suprato. – Jie negalėjo sušalti. Tik ne kai Siena rasoja. Dar nėra taip šalta.

Roisas linktelėjo.

– Galvotas jaunuolis. Praėjusią savaitę buvo keletas lengvų šalnų, retkarčiais koks sniego šuoras, tačiau tikrai ne tokių žiaurių speigspirgių, kad nugalabytų aštuonis suaugusius žmones. Žmones, vilkinčius kailiais ir oda, leiskite priminti, turinčius pastogę greta ir galinčius susikurti ugnį. – Riteris pasipūtęs šypsojo. – Vilai, vesk mus ten. Noriu pats pamatyti tuos mirusius žmones.

Nieko nepadarysi. Įsakymas duotas ir jam paklusti buvo jų garbės reikalas.

Vilas jojo priekyje, jo gauruotas nedidukas arklys atsargiai skynėsi kelią pomiškiu. Naktį lengvai pasnigo; po sniego plutele slėpėsi akmenys, šaknys ir balos, tik ir laukiančios nerūpestingų ir neatsargių. Po jo sekė seras Veimaras Roisas, jo didžiulis juodas eržilas nekantriai prunkstė. Karo žirgas netinkamas žvalgybai, tačiau pabandyk tai pasakyti ponaičiui. Garedas risnojo paskutinis. Senasis ginklanešys tyliai murmėjo panosėje.

Sutemos sutirštėjo. Giedras dangus nusidažė violetine, senos mėlynės spalva, tada persimainė į juodą. Pasirodė žvaigždės. Patekėjo pusmėnulis. Vilas buvo dėkingas už šviesą.

– Tikrai galime joti greičiau, – tarė Roisas, mėnuliui įsitaisius danguje.

– Tik ne su šiuo arkliu, – leptelėjo Vilas. Baimė vertė jį akiplėša. – Gal milordas norėtų joti pirmas?

Seras Veimaras Roisas nesiteikė atsakyti.

Kažkur miškuose užstaugė vilkas.

Vilas sustabdė arklį po senu šakotu medžiu ir nulipo.

– Kodėl sustojai? – paklausė seras Veimaras.

– Likusį kelią geriau įveikti pėsčiomis, milorde. Tai už tos keteros.

Roisas akimirka stabtelėjo, susimąstęs išsižiūrėjo į tolius. Šaltas vėjas šlamėjo medžiuose. Jo puikusis sabalo apsiaustas plakėsi už nugaros tarsi kažkas gyva.

– Kažkas čia ne taip, – sumurmėjo Garedas.

Jaunasis riteris niekinamai šyptelėjo.

– Tikrai?

– Ar nejaučiate? – paklausė Garedas. – Įsiklausykite į tamsą.

Vilas tai jautė. Ketveri metai Nakties sargyboje, bet jis niekada nebuvo toks išsigandęs. Kas gi tai būtų?

– Vėjas. Šnara medžiai. Vilkas. Nuo kurio iš garsų tau dreba kinkos, Garedai?

Garedui neatsakius, Roisas grakščiai išslydo iš balno. Jis tvirtai pririšo eržilą prie žemai nusvirusios šakos, atokiau nuo kitų arklių, ir iš makšties išitraukė kalaviją. Jo rankenoje tviskėjo brangakmeniai, o mėnulio šviesa

glostė spindintį plieną. Tai buvo prabangus ginklas, nukaldintas pilyje, ir vien pažiūrėjus matyti, kad naujas. Vilas abejojo, kad juo kada nors buvo užsimota iš pykčio.

– Medžiai čia tankėja, – įspėjo Vilas. – Šis kalavijas ims kliūti, milorde. Geriau peilis.

– Jei man reikės nurodymų, paprašysiu, – atšovė jaunasis lordas. – Garedai, lik čia. Saugok arklius.

Garedas nusliuogė nuo arklio.

– Mums reikia ugnies. Aš ja pasirūpinsiu.

– Koks tu esi kvailys, senoli. Jei šiuose miškuose slapstosi priešai, ugnis – mažiausia, ko mums reikia.

– Kai kuriuos priešus ugnis gali atbaidyti, – tarė Garedas. – Lokius ir didvilkius, ir... ir Kitus...

Sero Veimaro burna virto vientisa linija.

– Jokios ugnies.

Garedo gobtuvas metė šešėlį ant veido, tačiau Vilas įžvelgė blizgesį akyse, įdėmiai žiūrinčiose į riterį. Akimirką jis išsigando, kad vyresnis žmogus griebsis kalavijo. Tai buvo trumpas, bjaurus daiktas, rankena nustojusi spalvų nuo prakaito, smaigalys atšipęs nuo dažno naudojimo, tačiau Vilas nestatytų nė sudilusio skatiko už ponaičio gyvybę, jei Garedas išsitrauktų jį iš makšties.

Galiausiai Garedas pažvelgė žemyn.

– Jokios ugnies, – sumurmėjo panosėj.

Roisas priėmė tai kaip nuolankumo ženklą ir nusisuko.

– Rodyk kelią, – paliepė Vilui.

Vilas praskynė kelią per tankmę ir pasileido prie žemos keteros šlaito, kur rado patogią stebėti vietą po spygliuočių medžiu. Po plona sniego luobele žemė buvo drėgna, purvina ir slidi, su uolienomis ir pasislėpusiomis šaknimis, ant kurių lengva suklupti. Kopdamas Vilas neišleido nė garso. Už savęs jis girdėjo švelnų metalinį ponaičio grandininių šarvų žiugždėjimą, lapų šnaresį ir pritildytus keiksmus, kai žemesnės šakos kliūdavo už jo kalavijo ir traukdavo nuo pečių puošnų sabalų apsiaustą.

Milžiniškas spygliuotis buvo čia pat, keteros viršuje, kur Vilas žinojo jį rasant, žemiausios šakos vos per pėdą nuo žemės. Vilas įlindo po jomis, atsigulė pilvu į sniegą ir purvą ir pažvelgė į tuščią miško aikštelę apačioje.

Širdis krūtinėje sustojo. Akimirką jis nedrįso kvėpuoti. Mėnulis apšvietė aikštelę, pelenus laužavietėje, sniegu apklotą pašiūrę, didžiąją uolą, siaurą, pusiau užšalusį upeliuką. Viskas buvo taip pat, kaip ir prieš kelias valandas.

Tik jų nebebuvo. Visi lavonai buvo dingę.

– Viešpatie! – išgirdo už savęs. Kalavijas pliekė per šaką serui Veimarui Roisui braunantis ant keteros. Jis stovėjo šalia spygliuočio su kalaviju rankoje, apsiaustas bangavo už nugaros, kedenamas vėjo, puikiai matomas žvaigždėto dangaus fone.

– *Gulkit!* – primygtinai sušnabždėjo Vilas. – kažkas čia ne taip.

Roisas nepajudėjo. Jis pažvelgė į tuščią aikštelę ir nusikvatojo.

– Tavo mirusieji, regis, paliko stovyklą, Vilai.

Vilas neteko amo. Jis graibėsi žodžių, kurių taip ir neatsirado. Tai buvo neįmanoma. Jo akys lakstė pirmyn atgal po apleistą stovyklavietę ir sustojo prie kirvio. Milžiniškas kovos kirvis dvigubais ašmenimis tebegulėjo ten, kur jį anąsyk matė, nepalietas. Vertingas ginklas...

– Stokis, Vilai, – įsakė seras Veimaras. – Čia nieko nėra. Neleisiu tau slėptis po krūmais.

Nenoromis Vilas pakluso.

Seras Veimaras smerkiamai jį nužvelgė.

– Negrįšiu į Juodąją pilį iš nevykusios savo pirmos žvalgybos. Mes *rasime* tuos vyrus. – Jis apsidairė aplink. – Lipk į medį. Greičiau. Ieškok ugnies.

Vilas be žodžių nususuko. Nebuvo jokios prasmės ginčytis. Vėjas įsisiūbavo. Košė kiaurai. Jis nutapsėjo prie medžio, pernelyg didelio pilkai žalio spygliuočio, ir pradėjo lipti. Greitai jo rankos tapo lipnios nuo sakų ir jis paklydo tarp spyglių. Baimė pripildė vidurius tarsi valgis, kurio negali suvirškinti. Jis sušnabždėjo maldą bevardžiams miško dievams ir iš įmovos išsitraukė durklą. Sukando jį dantimis, kad lipant abi rankos būtų laisvos. Šaltos geležies skonis burnoje ramino.

Žemai apačioje staiga šūktelėjo ponaitis:

– Kas ten eina?

Šūksme Vilas girdėjo abejonę. Jis nustojo lipęs; klausėsi; stebėjo.

Miškai atsakė lapų šnarėjimu, ledinio upelio sruvenimu, tolimos baltosios pelėdos ūbavimu.

Kiti neišleido nė garso.

Akies kampučiu Vilas pastebėjo judesį. Per mišką sklendė blyškūs pavildalai. Jis pasuko galvą ir tamsoje išvydo baltą šešėlį. Šis dingo. Vėjyje palengva šiureno šakos, braižydamos viena kitą mediniais pirštais. Vilas prasižiojo sušukti įspėjimo, o žodžiai, regis, sustingo burnoje. Galbūt jis klysta. Galbūt tai tebuvo paukštis, atošvaita ant sniego, mėnulio šviesos išdaiga. Galiausiai, ką jis tokio regėjo?

– Vilai, kur tu? – pašaukė seras Veimaras. – Ar matai ką nors? – Jis lėtai sukosi ratu, staiga tapęs atsargus, su kalaviju rankoje. Jis turėjo juos pajusti, kaip ir Vilas. Nieko negalėjai įžvelgti. – Atsakyk man! Kodėl taip šalta?

Buvo šalta. Virpėdamas Vilas stipriau įsikibo savo šakos. Veidas atkakliau prigludo prie medžio kamieno. Ant skruosto jis jautė saldžius, lipnius sakus.

Iš miško tamsos išniro šešėlis. Sustojo priešais Roisą. Jis buvo aukštas, sulysęs ir kietas lyg seni kaulai, blyškia tarsi pienas oda. Atrodė, kad judant jo šarvai keičia spalvą; čia jie balti tarsi šviežiai iškritęs sniegas, čia juodi kaip

šešėlis, išmarginti sodria pilkai žalia medžių spalva. Su kiekvienu žingsniu raštai slydo tarsi mėnulio šviesa per vandenį.

Vilas girdėjo, kaip sušnypštė seras Veimaras Roisas.

– Nesiartink, – įspėjo ponaitis. Jo balsas lūžinėjo tarsi berniuko. Jis atmetė ilgą sabalų apsiaustą ant pečių, kad rankos liktų laisvos kovai, ir abiem rankom įsitvėrė kalavijo. Vėjas nutilo. Buvo labai šalta.

Tas kitas tyliai slinko pirmyn. Rankose jis laikė tokį ilgą kalaviją, kokio Vilui neteko matyti. Šiems ašmenims nukaldinti buvo naudojamas ne žmonių metalas. Jie atrodė it gyvi mėnesienoje, peršviečiami, kristalinė geležtė tokia plona, kad įžiūrėti smaigalio beveik neįmanoma. Tas daiktas blykčiojo mėlynai, tarsi vaiduoklių šviesa, žaidžianti aplink briaunas, ir Vilas kažkaip žinojo, kad ji yra aštresnė nei bet koks skustuvas.

Seras Veimaras drąsiai jį sutiko.

– Tada pašok su manimi.

Jis iškėlė kalaviją virš galvos neketindamas nusileisti. Rankos drebėjo nuo jo svorio, o galbūt nuo šalčio. Tačiau tą akimirką, pagalvojo Vilas, jis jau nebebuvo berniukas, o Nakties sargybos karys.

Kitas sustojo. Vilas matė jo akis; mėlynas, gilesnes ir mėlynesnes nei bet kurio žmogaus; tokias mėlynas, kad degino kaip ledas. Įbestos į iškeltą tirtantį ilgą kalaviją abejingai stebėjo metalu slystančią mėnulio šviesą. Vieną širdies dūžį jis dar drįso tikėti.

Jie tyliai išniro iš šešėlių – pirmojo dvyniai. Trys... keturi... penki... Seras Veimaras galbūt pajuto su jais atplūdusį šaltį, tačiau jų nematė, negirdėjo. Vilui reikėjo sušukti. Tai buvo jo pareiga. Ir mirtis, jei ją įvykdys. Jis drebėjo, apsikabinęs medį, ir tylėjo.

Blyškus kalavijas virbėdamas perskrodė orą.

Seras Veimaras sutiko jį plienu. Ašmenims susidūrus nebuvo girdėti metalo dzingsėjimo; tik aukštas, plonas, ausis režiantis garsas, tarsi kauktų sužeistas gyvūnas. Roisas atmušė antrąjį smūgį, trečiąjį ir atsitraukė per žingsnį. Dar viena smūgių kruša, ir jis vėl atsitraukė.

Už jo, iš dešinės ir kairės, aplink jį stebėtojai stovėjo kantrūs, be jokios išraiškos, tylūs, kintantys jų rafinuotų šarvų raštai darė juos miške nematomus. Tačiau jie dar nebandė įsikišti.

Kalavijai vėl susikirto; Vilas jau norėjo užsikimšti ausis nuo keisto, kankinamo, šaižaus jų žviegėsio.

Tada Roisas pavėlavo atremti smūgį. Blyškusis kalavijas perskrodė šarvus po ranka. Jaunasis lordas šuktelėjo iš skausmo. Pro šarvus siūbtelėjo kraujas. Jis garavo šaltyje, o toje vietoje, kur palietė sniegą, lašai atrodė raudoni tarsi ugnis. Sero Veimaro pirštai perbraukė šoną. Kurmio odos pirštinė persisunkė krauju.

Kitas kažką pasakė kalba, kurios Vilas nesuprato; jo balsas buvo tarsi žiemą traškantis ežero ledas, o žodžiai pašaipūs.

Seras Veimaras Roisas įtūžo.

– Už Robertą! – sušuko jis ir puolė kriokdamas, pakėlęs apšarmojusį ilgą kalaviją abiem rankom, apsuko ir kirto į šoną iš visų jėgų. Kito smūgis buvo beveik tingus.

Miško naktyje nuaidėjo klyksmas ir ilgasis kalavijas subyrėjo į šimtus triapių gabalėlių, skeveldros pažiuro tarsi adatų lietus. Roisas suklupto rėkdamas ir užsidengė akis. Pro pirštus sunkėsi kraujas.

Stebėtojai, tarsi gavę ženklą, drauge žengė pirmyn. Kalavijai kilo ir leidosi, visi mirtinoje tyloje. Tai buvo šaltakraujiškos skerdynės. Blyškūs ašmenys raikė šarvus it šilką. Vilas užmerkė akis. Apačioje girdėjo jų balsus ir tarsi varvekliai aštrų juoką.

Kai rado savyje drąsos dar kartą žvilgtelėti, buvo praėję daug laiko, ir ke-tera apačioje tuščia.

Jis liko medyje, vos drišdamas kvėpuoti, kol mėnulis lėtai šliaužė per juodą dangų. Galiausiai, mėšlungio sutrauktais raumenimis ir nuo šalčio nutirpusiais pirštais, jis nusiropštė žemyn.

Roiso kūnas gulėjo veidu į sniegą, viena ranka atmesta. Storas sabalų apsiaustas daugelyje vietų prakirstas. Šitaip gulintis negyvas atrodė labai jaunas. Berniukas.

Už kelių pėdų jis rado kalavijo likučius: ašmenys suskaldyti ir išsiklaipę tarsi žaibo trenktas medis. Vilas suklupto, budriai apsižvalgė ir pastvėrė jį. Suskaldytas kalavijas bus jo įrodymas. Garedas žinos, ką su juo daryti, o jei ne jis, tada tikrai tas senas lokys Mormontas ar meisteris Eimonas. Ar Garedas dar lauks su arkliais? Reikia skubėti.

Vilas pakilo. Virš jo stovėjo seras Veimaras Roisas.

Jo puikūs drabužiai suplyšę į skutus, veidas sudarkytas. Kalavijo skevel-dra įsmigusi į nereginičią baltą kairės akies lėliukę.

Dešinė akis atmerkta. Jos lėliukė degė mėlynai. Ji regėjo.

Sudaužytas kalavijas išslydo iš bejėgių pirštų. Vilas užmerkė akis maldai. Ilgos, elegantiškos rankos perbraukė jam per skruostą, tada tvirtai susiki-bo aplink gerklę. Jos buvo apmautos puikiausios kurmių odos pirštinėmis ir lipnios nuo kraujo, tačiau prisilietimas buvo ledinis.

BRANAS

Rytas išaušo vaiskus ir šaltas, su vasaros pabaigai būdinga gaiva. Jie išėjo auštant žiūrėti, kaip žmogui bus nukirsdinta galva; raitelių buvo iš viso dvidešimt, ir Branas tarp jų, net virpantis iš susijaudinimo. Tai buvo pirmas kartas, kai jį laikė pakankamai suaugusiu vykti kartu su lordu tėvu ir broliais ten, kur bus vykdomas karaliaus teisingumas. Ėjo devintieji vasaros ir septintieji Brano gyvenimo metai.

Vyras buvo išvestas iš nedidelių įtvirtinimų kalvose. Robas manė, kad jis vaidlingas, kalaviju prisiekęs Mensui Plėšikui, karaliui iš anapus Sienos. Branui odą diegė vien nuo tokių minčių. Jis prisiminė senosios auklės prie židinio sektas pasakas. Tyržmogiai, kalbėjo auklė, žiaurūs žmonės: pavergėjai, žudikai ir vagys. Jie bendrauja su milžiniais ir guliais, nakties tamsoje grobia mergaites ir iš nublizgintų ragų geria kraują. O jų moterys Ilgąją Naktį sanguliauja su Kitais ir gimdo šiurpius pusžmogius vaikus.

Tačiau vyras, kurį rado rankomis ir kojomis prirakintą prie įtvirtinimų sienos, laukiantį karaliaus teisingumo, buvo senas ir baisiai liesas, nedaug augesnis už Robą. Šaltyje jis neteko abiejų ausų ir piršto; vilkėjo juodai, kaip ir Nakties sargybos broliai, tik šio kailiai buvo nudrįskę ir riebaluoti.

Šalto rytmečio ore garuodamas maišėsi žmogaus ir arklio kvėpavimas, kai lordo tėvo nurodymu buvo nurėžta žmogų prie sienos laikiusi virvė ir jis atvilktas prieš juos. Robas ir Jonas sėdėjo tiesūs ir ramūs ant savo arklių, ant ponio raitas Branas tarp jų, mėgindamas atrodyti vyresnis nei septynerių ir apsimesti, kad visa tai jau yra matęs. Pro įtvirtinimų vartus pūtė silpnas vėjas. Virš jų galvų plazdeno Vinterfelo Starkų vėliava: pilkas didvilkis, lekiantis per ledo baltumo lauką.

Brano tėvas didingai sėdėjo ant arklio, ilgi rudi plaukai draikėsi vėjyje. Dėl nubalusių rūpestingai pakirptos barzdos ruožų jis atrodė vyresnis nei trisdešimt penkerių. Šiandien jo pilkos akys žvelgė niūriai: jis buvo visiškai nepanašus į žmogų, vakarais sėdintį prie židinio ir švelniai pasakojantį apie didvyrių laikus ir miškavaikius. Jis nusiėmė Tėvo veidą, pagalvojo Braną, ir užsidėjo Vinterfelo lordo Starko.

Ryto vėsoje buvo užduodami klausimai ir skambėjo atsakymai, tačiau vėliau Braną negalėjo prisiminti beveik nieko, kas buvo pasakyta. Galiausiai jo lordas tėvas davė įsakymą ir du iš jo sargybinių nuvilko driskių ant kietmedžio trinkos aikštės viduryje. Galvą jėga prispaudė ant juodo kieto medžio. Lordas Edardas Starkas nulipo nuo arklio, o jo globotinis Teonas Greidžojus padavė jam kalaviją. Jį vadino Ledu. Pločio sulig žmogaus ranka ir didesnis

net už Robą. Ašmenys iš Valyrijos plieno, kaldinti šnabždant burtažodžius ir tamsūs kaip dūmai. Nebuvo nieko aštresnio už Valyrijos plieną.

Jo tėvas nusimovė pirštines ir metė jas Džoriui Kaseliui, pilies apsaugos kapitonui. Abiem rankom suėmęs Ledą tarė:

– Roberto Pirmojo iš Barateonų giminės, Andalų, Roinaro ir Pirmųjų Žmonių karaliaus, Septynių Karalysčių valdovo ir Krašto Globėjo, vardu Edardas iš Starkų giminės, Vinterfelo lordas ir Šiaurės sergėtojas nuteisia tave mirti.

Jis iškėlė didįjį kalaviją aukštai virš galvos.

Brano pavainikis brolis Jonas Snou prislinko arčiau.

– Laiky tvirtai ponį, – sušnibždėjo. – Ir nenusuk žvilgsnio. Tėvas žinos, jei nusuksi.

Branas tvirtai suspaudė ponio pavadį ir nenusuko žvilgsnio.

Jo tėvas nukirto vyrui galvą vienu tvirtu kirčiu. Kraujas ištiško ant sniego raudonas tarsi vasaros vynos. Vienas arklys stojo piestu; prireikė jį sutramdyti, kad nepabėgtų. Branas negalėjo atitraukti akių nuo kraujo. Snaigės aplink trinką godžiai jį gėrė, rausdamos tiesiog akyse.

Nukirsta galva atšoko nuo drūtų šaknų ir nusirito. Sustojo netoli Greidžojaus kojų. Teonas buvo lieknas, tamsus devyniolikmetis jaunuolis, kurį viskas linksmino. Jis nusijuokė, užkėlė batą ant galvos ir paspyrė.

– Subingalvis, – sumurmėjo Jonas gana tyliai, kad neišgirstų Greidžojus. Jis padėjo ranką Branui ant peties ir šis pažvelgė į savo pavainikį brolių. – Šauniai laikėsi, – rimtai pareiškė Jonas. Jonui keturiolika, jis senas teisingumo parankinis.

Ilga kelionė atgal į Vinterfelą atrodė būsianti šaltesnė, nors vėjas nurimo, o saulė pakilo aukščiau į dangų. Branas šuoliavo greta brolių, toli nuo kitų raitelių, jo ponis iš visų jėgų stengėsi neatsilikti nuo žirgų.

– Dezertyras mirė narsiai, – tarė Robas. Jis buvo didelis, stambus ir vis dar augo, šviesia kaip motinos oda ir raudonai rudais plaukais, Tulių iš Rive-rano mėlynumo akimis. – Jis bent jau turėjo drąsos.

– Ne, – tyliai atsakė Jonas Snou. – Tai buvo ne drąsa. Jį stingdė baimė. Galėjai išskaityti ją akyse, Starkai. – Jono akys buvo tokios tamsiai pilkos, kad atrodė beveik juodos, tačiau niekas neprasprūsdavo jų nepastebėtas. Juodu buvo vienmečiai su Robu, bet neatrodė panašūs. Jonas buvo plonas, o Robas – raumeningas, Jonas tamsus, o Robas šviesus, Jonas grakštus ir vikrus, o jo netikras brolis – stiprus ir greitas.

Robui tai nepadarė įspūdžio.

– Kad kur tas jo akis, – išsiplūdo jis. – Jis mirė kaip pridera. Palenktyniaujam iki tilto?

– Palenktyniaujam, – sutiko Jonas ir paragino arklį.

Robas nusikeikė ir nusekė įkandin; taip jie šuoliavo taku: Robas juokdamasis ir ūkaudamas, Jonas tylus ir susikaupęs. Jojant arklių kanopos kėlė sniego sūkurius.

Branas nebandė sekti paskui. Ponis nebuvo toks greitas. Jis regėjo apdriksusio žmogaus akis ir dabar apie jas galvojo. Po kurio laiko Robo juokas nuslopo ir miškai vėl tapo tylūs.

Jis buvo taip pasinėręs į mintis, kad neišgirdo prijojant likusiųjų, kol tėvas nesusilygino su juo.

– Na, kaip jautiesi, Branai? – paklausė jis nepiktai.

– Gerai, tėve, – atsakė Branas. Jis pažvelgė aukštyn. Susisukęs į kailius ir odą, raitas ant savo didžiojo karo žirgo, lordas tėvas dunksojo virš jo tarsi milžinas. – Robas sako, kad vyras mirė narsiai, tačiau Jonas tvirtina, kad jis bijojo.

– O kaip tu manai? – paklausė tėvas.

Branas susimąstė.

– Ar gali žmogus išlikti drąsus, jei bijo?

– Tai vienintelė akimirka, kai žmogus būna drąsus, – paaiškino tėvas. – Ar supranti, kodėl tai padariau?

– Jis buvo tyržmogis, – tarė Branas. – Jie grobia moteris ir parduoda jas Kitiems.

Lordas tėvas nusišypsojo.

– Senoji auklė vėl tau seka pasakas. Iš tiesų šis žmogus sulaužė priesaiką, dezertyravo iš Nakties sargybos. Už tokius nėra pavojingesnių žmonių. Dezertyras žino, kad jei bus sugautas, jo likimas nulemtas, tad nespurtys jokio nusikaltimo, net ir paties žiauriausio. Bet tu manęs nesupratai. Klausiau ne kodėl žmogus turėjo mirti, bet kodėl *aš* turėjau jį nukirsdinti?

Branas nežinojo.

– Karalius Robertas turi budelį, – netvirtai tarė.

– Taip, turi, – sutiko tėvas. – Kaip ir visi prieš jį buvę Targarienų karaliai. Tačiau mes teisingumą vykdomė senuoju būdu. Starkų gyslomis teka Pirmųjų Žmonių kraujas, ir mes laikomės papročio, kad kalaviju turi užsimoti nuosprendį paskelbęs žmogus. Jei jau atimi žmogui gyvybę, privalai pažiūrėti jam į akis ir išklaudyti jo paskutinius žodžius. Jei negali to išverti, tada galbūt žmogus nenusipelnė mirti. Vieną dieną, Branai, tu tapsi Robo vėliavininku, prisieksi broliui ir karaliui ir privalėsi vykdyti teisingumą. Stojus tokiai dienai neturėtum mėgautis užduotimi, tačiau jos ir nesikratyk. Valdo vas, besislapstantis už samdomo budelio, netruks pamiršti, kas yra mirtis.

Kaip tik tada priešais juos ant kalvos viršūnės pasirodė Jonas. Jis pamojo jiems ir sušuko:

– *Tėve, Branai, greičiau čia, pažiūrėkit, ką rado Robas.*

Ir vėl dingo.

Džoris risnojo greta jų.

– Bėdos, milorde?

– Net neabejoju, – atsakė tėvas. – Lekiam pažiūrėti, kokią bėdą šikart iškapstė mano sūnūs.

Jis pavarė žirgą risčia. Džoris, Branas ir visi kiti nusekė įkandin.

Jie rado Robą ant kranto į šiaurę nuo tilto, Jonas vis dar raitas stovėjo greita. Vėlyvos vasaros sniegas per šį mėnulio pasikeitimą iškrito gausiai. Robas iki kelių buvo įbridęs į baltumą, gobtuvas atsmauktas tiek, kad plaukuose žaidė saulė. Jis kažką sūpavo rankose, berniukams kalbant prislopintais, susijaudinusiiais balsais.

Raiteliai atidžiai dairėsi kelio per pusnis, ieškodami tvirto pagrindo ant užklotos, nelygios žemės. Džoris Kaselis ir Teonas Greidžojus pirmieji pasiekė berniukus. Greidžojus jodamas juokėsi ir šmaikštavo. Branas girdėjo, kaip jis neteko kvapo.

– *Dievai!* – sušuko jis, sunkiai tramdydamas ristūną, kol siekė kalavijo.

Džorio kalavijas jau buvo apnuogintas.

– Robai, traukis nuo jo, – sušuko žviginiui stojantis piestu.

Robas išsišiepė ir pažvelgė pro gniutulą rankose.

– Ji negali tavęs nuskriausti, – tarė. – Ji negyva, Džori.

Branas jau degė iš smalsumo. Jis būtų galėjęs spustelėti ponį pentiniais, tačiau prie tilto tėvas liepė lipti iš balno ir traukti pėsčiomis. Branas iššoko ir nuskuodė.

Jonas, Džoris ir Teonas Greidžojus jau buvo nusėdę nuo arklių.

– Kas čia, po šimts, yra? – domėjosi Greidžojus.

– Vilkas, – atsakė Robas.

– Apsigimėlis, – nesutiko Greidžojus. – Pažiūrėk, koks jis didelis.

Brano širdis daužėsi krūtinėje, kol skynėsi kelią prie brolio per juosmenį siekiančias pusnis.

Dengiamas kruvino sniego, negyvas drybsojo milžiniškas tamsus pavidas. Jo gauruotas pilkas kailis jau ledėjo, o silpnas irimo kvapas plaikstėsi tarsi moteriški kvapai. Branas žvilgtelėjo į neregincias akis, knibždančias lervų, plačius nasrus, pilnus geltonų dantų. Tačiau išsižioti iš nuostabos vertė padaro dydis. Augennis už jo ponį ir dvigubai stambesnis už bet kurį tėvo skaliką.

– Tai ne išsigimėlis, – ramiai paprieštaravo Jonas. – Tai didvilkis. Jie auga didesni nei kitos vilkų rūšys.

Teonas Greidžojus tarė:

– Į pietus nuo Sienos didvilčiai nebuvo pastebėti du šimtus metų.

– Bet vieną aš dabar matau, – atšovė Jonas.

Branas atplėšė akis nuo baisūno. Ir tada pastebėjo gniutulą Robo rankose. Gėrėdamasis šuktelėjo ir prisiartino. Jauniklis buvo mažas, pilkai juodas kailių kamuoliukas, užmerktomis akimis. Jis akiai baksnojo nosimi į Robo krūtinę, ieškodamas pieno, ir gailiai inkštė. Branas neryžtingai ištiesė ranką.

– Nagi, – padrąsino Robas. – Gali jį paliesti.

Branas nedrąsiai perbraukė vilkiuką ranka ir pasisuko į Joną, raginantį:

– Imk.

Jo netikras brolis į rankas įbruko antrą jauniklį.

– Jų yra penki.

Branas klestelėjo ant sniego ir priglaudė vilkiuką prie veido. Skruostą liečiantis kailis buvo švelnus ir šiltas.

– Didvilčiai laksto karalystėje nevaržomi po šitiek metų... – sumurmėjo arklininkas Halenas. – Man tai visai nepatinka.

– Tai ženklas, – tarė Džoris.

Tėvas susiraukė.

– Tai tik negyvas žvėris, Džori, – tarė jis. Tačiau atrodė susirūpinęs. Jam vaikštinėjant apie gaišeną po kojomis girgždėjo sniegas. – Ar žinome, nuo ko ji nudvėsė?

– kažkas yra gerklėje, – didžiudamasis, kad rado atsakymą anksčiau, nei tėvas uždavė klausimą, išpoškino Robas. – Štai čia, po žandikauliu.

Tėvas priklaupė ir ranka pagraibė po žvėries galva. Trūktelėjo ir pakėlė, kad visi matytų. Suskaldyto rago apačia, smailės nulaužtos, viskas permirkę krauju.

Palydoje stojo tylą. Vyrai sunerimę žvelgė į ragus, nė vienas nedrįso prabilti. Net Branas jautė jų baimę, nors nieko nesuprato.

Tėvas numetė ragus į šalį ir nusivalė rankas į sniegą.

– Stebiuosi, kad ji išgyveno tiek, jog dar atsivedė jauniklius, – tarė. Jo balsas išvaikė kerus.

– Gal ir neišgyveno, – atsiliepė Džoris. – Girdėjau pasakojant... gal patelė jau buvo negyva, kai atsivedė jauniklius.

– Gimę su mirtimi, – įsiterpė kitas vyras. – Blogiausia dalia.

– Nesvarbu, – tarė Halenas. – Jie netrukus taip pat bus negyvi.

Branas nerišliai šūktelėjo iš išgąščio.

– Kuo greičiau, tuo geriau, – pritarė Teonas Greidžojus. Jis išsitraukė kalaviją. – Duok žvėrį čia, Branai.

Mažasis padaras jo glėbyje pradėjo muistytis, tarsi girdėdamas ir suprasdamas.

– *Ne!* – niršiai išrėkė Branas. – Jis mano.

– Patrauk kalaviją, Greidžojau, – liepė Robas. Šią akimirką jis elgėsi įsakmiai kaip jų tėvas, kaip lordas, kuriuo vieną dieną taps. – Mes pasiliksimė šiuos jauniklius.

– Negali to padaryti, berniuk, – atitarė Harvinas, Haleno sūnus.

– Pribaugti juos būtų malonė, – aiškino Halenas.

Branas pažvelgė į tėvą, ieškodamas išsigelbėjimo, tačiau išvydo tik nepitarimą ir surauktą kaktą.

– Halenas kalba tiesą, sūnau. Geriau greita mirtis, nei dvėsti nuo bado ir šalčio.

– *Ne!* – Jis jautė akyse besikaupiančias ašaras, tad nusuko žvilgsnį. Neno-rėjo pravirkti tėvo akivaizdoje.

Robas atkakliai priešinosi.

– Sero Rodriko rudoji kalė praėjusią savaitę vėl atsivedė šuniukų, – tarė jis. – Vada nedidelė, tik du išgyvenę šunyčiai. Jai pakaks pieno.

– Ji suplėšys į gabalus, kai vilkiukai bandys žįsti.

– Lorde Starkai, – tarė Jonas. Buvo keista girdėti jį kreipiantis į tėvą taip oficialiai. Branas žvelgė į jį su žūtbūtine viltimi. – Yra penki jaunikliai, – kalbėjo jis tėvui. – Trys patinai, dvi patelės.

– Na ir kas, Jonai?

– Jūs turite penkis teisėtus vaikus – tris sūnus, dvi dukteris, – aiškino Jonas. – Didvilkis yra jūsų šeimos simbolis. Jūsų vaikams lemta turėti šiuos vilkiukus, milorde.

Branas matė, kaip pasikeitė tėvo veidas, kaip susižvalgė būrio vyrai. Šią minutę Branas mylėjo Joną visa širdimi. Net būdamas septynerių, Branas suprato, ką padarė jo brolis. Skaičius atitiko tik todėl, kad Jonas nepriskaitė savęs. Jis įtraukė mergaites, net Rikoną, kūdikį, tačiau ne pavainikį, turintį Snou pavardę; pavardę, kurią pagal papročius duodavo visiems šiaurėje, neturėjusiems laimės gimti su sava.

Tėvas tai irgi puikiai suprato.

– O tu ar nenori jauniklio, Jonai? – švelniai pasiteiravo.

– Didvilkis puošia Starkų giminės vėliavas, – pabrėžė Jonas. – O aš nesu Starkas, tėve.

Jų lordas tėvas mėšliai nužvelgė Joną. Robas nutraukė stojusią tylą.

– Aš pats jį auginsiu, tėve, – pažadėjo jis. – Pamirkysiu rankšluostį į šiltą pieną ir duosiu jam čiulpti.

– Aš taip pat! – lyg aidas atkartotojo Branas.

Lordas ilgai ir atidžiai akimis varstė sūnus.

– Lengva sakyti, sunkiau padaryti. Neleisiu jiems švaistyti tarnų laiko. Jei norite šių jauniklių, patys turėsite ir maitinti. Supratot?

Branas energingai linktelėjo. Vilkiukas pasimuistė jo glėbyje, šiltu liežuviu lyžtelėjo veidą.

– Taip pat turite juos dresuoti, – pridūrė tėvas. – *Patys* turėsite mokyti. Vyriausiasis šunidžių prižiūrėtojas su šiomis pabaisomis neturės jokių reikalų, aš jums tai pažadu. Ir lai dievai jums padeda, jei juos apleisite, žiauriai su jais elgsitės ar prastai išdresuosite. Čia ne šunys, kurie maldauja skanėstų ar slenka šalin gavę spyrį. Didvilkis nuplėš žmogui ranką iki peties taip pat lengvai, kaip šuo nudės žiurkę. Tikrai šito norite?

– Taip, tėve, – tarė Branas.

– Taip, – sutiko Robas.

– Vilkiukai gali nudvėsti, nepaisant jūsų pastangų.

– Nenudvės, – priešgyniavo Robas. – Mes jiems *neleisime*.

– Tada pasilaikykite juos. Džori, Desmondai, surinkite likusius jauniklius. Laikas grįžti į Vinterfelą.

Tik tada, kai jau sėdėjo raiti kelyje, Branas leido sau pasidžiaugti saldžiu pergales skoniu. Jo vilkiukas buvo įtaisytas tarp odinių drabužių, šiltai prigludęs prie jo, saugus ilgai kelionei namo. Branas svarstė, kaip jį pavadinti.

Tilto viduryje Jonas staiga sustojo.

– Kas yra, Jonai, – paklausė tėvas.

– Argi jūs negirdit?

Branas girdėjo vėją medžiuose, kanopų kaukšėjimą ant kietmedžio lentų, alkano vilkiuko inkštimą, tačiau Jonas klausėsi kažko kito.

– Ten, – tarė Jonas.

Jis apsuko ristūną ir nušuoliavo atgal per tiltą. Jie matė, kaip jis nušoko nuo žirgo ten, kur sniege gulėjo negyva didvilkė, matė, kaip priklaupė. Po sekundės jis jau risnojo link jų šypsodamasis.

– Jis tikriausiai nurėpliojo toliau nuo kitų, – tarė Jonas.

– Arba buvo išvytas, – pasakė tėvas, žvelgdamas į šeštąjį vilkiuką. Jo kailis buvo baltas, o visų kitų – pilkas. Jo akys buvo raudonos tarsi driskiaus, kuris šįryt mirė, kraujas. Branui pasirodė keista, kad tik šis jauniklis atsimerkė, kai kiti dar buvo akli.

– Albinosas, – ironiškai mestelėjo Teonas Greidžojus. – Šitas nugaiš greičiau už kitus.

Jonas Snou metė į tėvo globotinį ilgą, kaustantį žvilgsnį.

– Aš taip nemanau, Greidžojau, – tarė jis. – Šitas priklauso man.